

„Je tu všechno, co chci v pořádném příběhu mít – intriky, zrada,
láska, historie, napětí a spousta tajemna. Super kniha!“

STEVE BERRY

OHNIVÉ KAMENY

Najdi Archu úmluvy – nebo zemři!
Honba za nejvzácnější relikvií
lidských dějin začíná

CHLOE PALOV

Chloe Palov

**OHNIVÉ
KAMENY**

Přeložil
Viktor Faktor

Chloe Palov

OHNIVÉ KAMENY

Z anglického originálu *Stones of Fire*,
vydaného nakladatelstvím PENGUIN BOOKS v Londýně
roku 2009, přeložil Viktor Faktor

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2011

Redakce Jana Moravcová

Korektura Karel Herynk

Technická redakce Hana D. Benešová

Sazba Netopeji®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © C. M. Palov, 2009

Translation © Viktor Faktor, 2010

Překlad veršů: dr. Robert Dittmann

Přebásnění veršů: Jenny Nowak

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-253-0 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-987-4 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-964-5 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7359-947-8 (mobi)

ISBN 978-80-7359-930-0 (PDF)

U Krbu 35

100 00 Praha 10

www.metafora.cz

*Rie Palovové za to, že mi dala svou důvěru.
A Steveu Kasdinovi za to, že mi dal šanci.*

1

Washington D. C., 1. prosince

Pomalými a opatrnými pohyby přejížděl kurátor konečky prstů po bronzové truhličce a hladil vyrytá hebrejská písmena. S něhou milence.

Pak zatajil dech a truhličku otevřel.

„*Claves regni caelorum*,“ zašeptal u vytržení z relikvie, kterou ukryvala. Jako pramáti Eva na zakázané ovoce zíral na dvanáct leštěných drahokamů zasazených do starobylého zlatého lůžka.

Klíče od království nebeského.

Doktor Jonathan Padgham, hlavní kurátor Hopkinsova muzea umění Blízkého východu, sáhl do truhličky a opatrně vyňal to, co kdysi bývalo náprsníkem mešního roucha. *Kdysi*. Před dávnou dobou. Podle jeho názoru před třemi tisíci lety.

I když zbytky zlatého pektorálu dosud nejistě držely na osazení, byla relikvie jen stěží identifikovatelná jako náprsník velekněze, a řetízky, které kdysi zajišťovaly, aby drahokamy osázený štít držel na těle jeho vlastníka, již dávno zmizely. Pouze kameny, uspořádané ve čtyřech řadách po třech, naznačovaly původní obdélníkový tvar náprsníku zhruba o rozměrech dvanáct a půl centimetru na deset.

„To je pořádně okázalé, co?“

Padgham, rozladěný tím vyrušením, pohlédl na ku-

drnatou ženu, která právě upevňovala na stativ digitální fotoaparát. Nebylo to poprvé, co přemýšlel o důvodu její posedlosti vysokými černými motorkářskými botami v kombinaci s dlouhou kostkovanou sukni.

S neomaleným úsměvem přistoupila Edie Millerová k jeho psacímu stolu a sklonila hlavu, aby si relikvii prohlédla. Po přistěhování do „země svobody“ si začínal uvědomovat, že americké ženy jsou daleko bezostyšnější než jejich anglické sestřenice. Ignoroval ji a začal s pokládáním náprsníku na čtverec černého sametu, aby ho tak připravil k fotografování.

„No teda! Je tam diamant, ametyst a safír,“ žasla Millerová a přitom ukazovala na každý kámen, který jmenovala. Padgham byl v pokušení chytit ji za ruku v obavě, že by si mohla na vzácnou relikvii sáhnout. Jako fotografka na volné noze najatá Hopkinsovým muzeem, aby digitálně archivovala sbírku, neměla zdání, jak zacházet se vzácnými artefakty.

„A tady je smaragd! Což je jen tak mimochodem můj talisman a osobní kámen,“ pokračovala. „Kolik myslíte, že má? Pět karátů?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Padgham lhostejně. Gemologie nebyla jeho silnou stránkou a choval podezření, že ani její ne.

„Jak stará podle vás ta věc může být?“

Jen letmo pohlédl na hovornou ženu v kostkované sukni a odpověděl stejně jako předtím. „Nemám tušení.“

„Řekla bych, že je to *hodně* staré.“

Nad stářím náprsníku se vznášel veliký otazník. Stejně jako nad jeho původem. Jistou představu však Padgham měl.

Znovu přešel pěstěným prstem po rytých symbolech zdobících bronzovou truhličku, v níž byl náprsník ulo-

žený. Rozpoznal pouze jedno slovo – יהוה – hebrejský tetragrammaton *jod-he-vau-he*, JHVH. Čtyři písmena Božího jména, jejichž vyslovení je zapovězeno. Byla umístěna na truhličce jako ochranná formule, která měla odhánět zvědavé, chamtivé šelmy, jež polykaly starobylé památky jako bonbony.

Jak se, pro všechno na světě, tahle starověká židovská relikvie dostala zrovna do Iráku?

I když to ředitel muzea Eliot Hopkins držel pod pokličkou, uklouzlo mu, že právě odtud pochází. Padghamovi, přednímu odborníku na babylonské umění, pak svěřili první posouzení drahokamy osazeného náprsníku. Současně s tím mu bylo doporučeno, aby vše zachoval v tajnosti. Padgham však nebyl bláhový. Právě naopak. Bylo mu jasné, že šlo o nákup na černém trhu.

Koupě kradených památek byla riskantní záležitost. Nedávno se dostal před italský soud kurátor proslulého Gettyho muzea za vědomý nákup ukradených artefaktů. Na černém trhu se starožitnostmi se točily miliardy, zejména po neklesajícím počtu krádeží iráckých historických památek a babylonských uměleckých předmětů, ke kterým tam stále docházelo. V muzejním světě nad tím však mnozí zavírali oči s přesvědčením, že starověké památky nekradou, nýbrž zachraňují. A Padgham s nimi souhlasil. Konec konců, kdyby nebylo evropských zlodějů umění, svět by přišel o takové poklady, jako je Rosettská deska či Elginovy vlasy z Parthenonu.

„Zezadu na to dopadá moc světla. Nevadilo by vám, kdybych něco udělala s žaluziemi na oknech?“

Padgham odvrátil pohled od náprsníku. „Ne... ovšemže ne. Tohle je váš píseček.“ Vrhla na fotografku nucený úsměv, protože potřeboval, aby s ním spo-

lupracovala. Dostal příkaz, aby předmět nikomu ze zaměstnanců muzea neukazoval. To byl také důvod, proč své předběžné zkoumání prováděl v pondělí, kdy bylo muzeum pro veřejnost uzavřené a v budově nebyl ani nikdo ze zaměstnanců. Fotografka se samozřejmě nepočítala, protože to byla externí spolupracovnice na volné noze, se kterou podepsali smlouvu a která nerozeznala kněžský náprsník od basreliéfu. *Komu by o tom mohla vyprávět?* Pokud věděl, byli zde kromě nich už jen dva pracovníci ostrahy.

Celou pracovnu na okamžik jasně osvítil blesk.

„Nevypadá to špatně,“ prohlásila fotografka, když si prohlédla obrázek na displeji fotoaparátu. Zručně z něho vytáhla modrou plastickou kartičku. „Udělám si ještě záložní kopii. Nemá smysl mít čtyři gigabyty vnitřní paměti, když je nevyužijete.“ Ještě než zmáčkla spoušť, namířila prst na bronzovou truhličku. „Chcete vyfotit i tu kovovou krabici?“

Cosi zavrčel, ale hned nato příjemnějším tónem odpověděl: „Kdybyste byla tak laskavá...“

Ustoupil, aby mohla fotografka přemístit stativ. Prohlížel si nádhernou relikvii a ustaraně se kousal do spodního rtu. Jako kurátor babylonských starožitností dostal náprsník do péče on, protože byl nalezen v irácké poušti. Ředitel muzea předpokládal, že bude schopen dodat kostem maso a odpovědět na čtyři základní otázky o původu památky: kdo, kde, kdy a proč. K svému vlastnímu údivu však Padgham dosud neznal odpověď na žádnou z těchto otázek. Náprsník byl téměř jistě hebrejského původu, ale jeho znalosti o starověkých Izraelitech byly v nejlepším případě jen útržkovité. Což bylo důvodem pro digitální dokumentaci.

Osud tomu však chtěl, že jeden starý kamarád a spolubydlící z Oxfordu, Caedmon Aisquith, byl prá-

vě teď ve Washingtonu na propagačním turné své nové knihy *Odhalená Isis* – jedné z těch nepravdivých knih, které se pokoušejí odkrýt tajnosti dlouho pohřbené minulosti. Tento typ esoterických konspiračních teorií byl právě nesmírně v módě. Protože se ale Padgham nehodlal příslovečněmu darovanému koni koukat na zuby, po přečtení recenze v novinách okamžitě Aisquithovi zavolal, aby obnovil jejich přátelství. Překvapilo ho to. Naposledy slyšel, že starý Aisquith práskl do bot a s dědictvím odletěl na kontinent. V Paříži si na levém břehu Seiny otevřel antikvariát. Popíjel beaujolais a cpal se ovocnými koláči. Ten chlap by si měl dát vyšetřit hlavu.

Přestože se neviděli už téměř dvacet let, Aisquith souhlasil, že později večer si někam zajdou popít. V naději, že upoutá jeho zájem a získá nějaké smysluplné informace o záhadné židovské relikvii, hodlal Aisquithovi poslat e-mailem digitální fotografie. Caedmon Aisquith, pravý renesanční muž s encyklopedickými znalostmi starověkých dějin, mu snad pomůže vrhnout na artefakt trochu potřebného světla.

Stejně jako u externí fotografky ani tady se Padgham nedomníval, že by se ředitelův příkaz – držet věc v tajnosti – měl týkat i starého kamaráda z Oxfordu.

„Skončila jsem,“ prohlásila fotografka. Otevřela přístroj, vytáhla paměťovou kartu a podala mu ji.

Díval se na miniaturní kousek uložených dat. „A co s tím mám dělat? Požádal jsem vás, abyste mi udělala fotografie.“

„Přesně to jsem udělala. Fotky máte. Na té kartě.“ Nacpala si digitální fotoaparát do kapsy svého exotického oděvu, jehož vrchní část tvořila vesta v barvě khaki.

Protivná drzá kráva, pomyslel si znechuceně Padgham. Přestože mu bylo teprve dvaadvacet, míval čas

to pocit, že jej moderní svět se všemi svými technickými fígly závratnou rychlostí mívá.

Zatímco fotografka rozebírala stativ, zopakoval svoji otázku. „Co s tím mám dělat?“

„Stáhnete si to do počítače. Až to tam to budete mít, můžete si to vytisknout, posílat to mailem, upravovat, cokoli chcete.“

Protože neměl žádný personál, který by mu pomáhal, byl Padgham donucen škemrat. „Velmi bych ocenil, kdybyste...“

Přesně jak doufal, vytrhla mu kartu z ruky. Sklonila se a zastrčila ji do počítače pod jeho psacím stolem.

Věnoval jí příjemný úsměv a hodil rukou k zápisníku s logem muzea. „Rád bych ty fotky poslal mailem na tuhle adresu.“

„Rozkaz, pane, jsem vám k službám.“

Padgham její nevrle mumlání ignoroval. „Jste nesmírně laskavá, slečno Millerová.“

„To říkáte jen proto, že mě neznáte.“ Usedla za jeho vyřezávaný mahagonový psací stůl. „Takže ty fotky chcete poslat jakémusi C. Aisquithovi na lycos tečka com?“ Když přikývl, dodala: „Nejlepší asi bude, když je pošleme jako jpeg.“

„Jak myslíte, nechám to na vás.“

Rychle a zručně ťukala do klávesnice. Pak vstala z jeho křesla pro vedoucí pracovníky a prohlásila: „Teď se přihlašte do svého e-mailu.“

„Ano, jistě.“ Padgham se posadil do křesla. „Do prčic!“

„Co se děje?“

„Copak to nevidíte? Monitor zhasl.“ Namířil obviňující prst na černý monitor.

„Klid. Není třeba panikařit. Nejspíš to bude jen nějaký uvolněný kabel.“

„Dobře...“ Podíval se na podlahu, na počítač, pak na své kalhoty, šité na míru u Gieves and Hawkes. Tahle potíž měla jen jediné řešení. „Protože jste tak snadno identifikovala problém, jistě budete tak laskavá a –“

„Dobře víte, že tohle v popisu práce nemám,“ zavrčela našťavaně Edie Millerová a poklekla k počítači pod stolem. Nebylo tam dost místa, aby ho mohla vytáhnout ven, takže se musela vklínit pod stůl, aby zkontrolovala kabely. Padgham sklouzl pohledem k míse s bonbony Waterford na nejbližší policičce a pomyslel si, že by jí mohl nabídnout v celofánu zabalenou cukrovinku. Jako odměnu za dobře vykonanou práci.

Zatímco se mlčky věnovala kontrole kabelů pod stolem, Padgham zvedl starobylý náprsník a vrátil ho do bronzové truhličky s vyrytým nápisem.

„Monitor už svítí,“ prohlásil po chvíli, potěšený skutečností, že z počítače zase vyzařuje jiskra života a na obrazovce bliká důvěrně známé logo společnosti Dell.

Koutkem oka spatřil, že do kanceláře někdo vstoupil.

Překvapeně si prohlížel muže v šedivé kombinéze s černou kuklou na hlavě a pak se důrazně otázel: „Co tady sakra děláte?“

Muž neodpověděl. Místo toho zvedl pistoli a s prstem na spoušti namířil Padghamovi na hlavu.

Smrt přišla takřka okamžitě. Padgham zakusil ostrou, bodavou bolest v pravém očním důlku. Pak spatřil na monitoru svého počítače barevný výbuch a vzápětí se okolní svět ponořil do hluboké, neproniknutelné černé tmy.

2

„Co tady sakra děláte?“

Prásk.

Žuch.

Ty zvuky se zapisovaly do mozku Edie Millerové v tak rychlém sledu, že si uvědomila, co se stalo, teprve když viděla nehybné tělo doktora Padghama ležet na perském koberci necelý metr od místa, kde klečela skrčená pod psacím stolem.

Potlačila nutkání zděšeně vykřiknout. Srdce jí narážilo do hrudi jako vykolejený nákladní vlak. Zaslechla nad sebou kovové třesnutí a ztuhla. Vrah sebral z psacího stolu její složený stativ.

V šoku vysílal její mozek řadu naléhavých zpráv. *Nehýbej se. Nemluv. Nepohni ani prstem.*

A vyděšená Edie se přesně podle těchto příkazů řídila.

Pak se její strach změnil v radost.

Uběhlo několik vteřin od chvíle, kdy doktor Padgham dopadl na podlahu, a ona byla stále ještě naživu. Je to její šťastný den. Vrah neví, že klečí pod psacím stolem. Je ze tří stran krytá mahagonovým dřevem, takže ji nemůže vidět. Aby ji spatřil, musel by se sklonit a podívat se pod stůl.

Ze svého výhodného postavení viděla Edie jen nohy

v šedivých kalhotách a hnědých šněrovacích botách vojenského typu. Vedle nohou spatřila mužskou ruku svírající pistoli s tlumičem. Jako kdyby se dívala objektivem fotoaparátu, zaostřila zrak na velkou ruku sevřenou v pěst; všimla si chlupatých kloubů a neobvyklého stříbrného prstenu z propojených křížů. Představa, že by se ona i tenhle vrah mohli modlit ke stejnému Bohu způsobila, že se musela začít tvrdě kousat do spodního rtu, protože hrozilo, že se hystericky rozchechtá.

Potom vrah udělal něco zcela neočekávaného.

Překročil mrtvolu doktora Padghama, odložil zbraň na psací stůl, naklonil se dopředu a začal cosi ťukat na klávesnici počítače. Po několika vteřinách ho Edie slyšela tiše zaklít, když trhnutím otevřel zásuvku psacího stolu.

Něco hledal.

Edie si to sotva stačila pomyslet, když sáhl pod stůl a vytáhl z počítače digitální paměťovou kartu.

Zadržovala dech a modlila se k Bohu a k Ježíši, ke každému, kdo by ji mohl slyšet, aby si jí zabiják nepovšiml. Bylo jí jasné, že od člověka, který takhle přichází ke svým obětem, aby je nemilosrdně mlčky vraždil, žádnou milost očekávat nemůže.

Viděla vraha jen od pasu dolů a sledovala, jak si od pásku odepíná mobilní telefon. Poslouchala a napočítala sedm digitálních pípnutí. Místní telefonní číslo. Volal někomu tady ve městě, ve Washingtonu.

„Chtěl bych mluvit s plukovníkem,“ řekl. A po chvíli ticha promluvil znovu. „Pane, ten náprsník mám. Ale mám taky jeden problém.“

Náprsník, opožděně si uvědomila. Doktor Padgham byl zavražděn kvůli náprsníku s drahokamy.

„Nejsem si tím jistý, ale domnívám se, že ten Anglán už stihl poslat digitální fotky někomu mimo mu-

zeum. Na psacím stole jsem našel stativ, paměťovou kartu s fotkami náprsníku a nějakou e-mailovou adresu.“ Edie slyšela, jak vytrhává stránku ze zápisníku. „C. Aisquith na lycos.com.“ Krátká odmlka. Potom vrah adresu pečlivě vyhláskoval. Další odmlka. „Ne, foták jsem nenašel... Ano, pane, postaral jsem se o hlídače... nebojte se pane, zmetu za sebou stopy.“

Edie zaslechla digitální zapípání, jak hovor ukončil. Pak zaslechla kovové zadrnčení zipu. Vrah uložil bronzovou truhličku s náprsníkem do tašky.

A potom byl pryč. Odešel stejně nenápadně, jako přišel.

Edie pomalu počítala do dvaceti, a teprve pak se odvážila zpod psacího stolu vylézt. Když překračovala mrtvolu doktora Padghama, pohlédla na jeho zakrvácený, znetvořený oční důlek... a v té chvíli se pozvracela. Přímo na perský koberec. Už ale na tom stejně nezáleželo, protože byl špinavý od krve a mozku.

Ještě stále na všech čtyřech si otřela ústa rukávem svetru. Jonathana Padghama neměla ráda. Ale kdosi jiný ho měl rád ještě méně. Tak málo, aby ho dokázal chladnokrevně zabít. Oprava. Teplokrevně. Teplá, mokrá, po mědi páchnoucí krev.

Edie vstala a uchopila sluchátko telefonu. Žádný tón. Vrah vytrhl šňůru ze zdi. Zatrnulo jí u srdce. Věděla, že její mobil se nabíjí doma na kuchyňské lince. Nemůže zavolat policii, aby jí přijela na pomoc. Protože současně věděla, že o dva muzejní hlídače dole se vrah „postaral“, musela se o sebe postarat sama.

Její momentálním cílem bylo dostat se co nejrychleji z muzea, takže vyšla z kanceláře a vydala se po chodbě. Hopkinsovo muzeum sídlilo v čtyřpatrové budově ve stylu beaux arts v srdci oblasti Dupont Cir-

cle, živé obchodní a obytné čtvrti. Jakmile se jí povede zmizet z muzea, bude už pomoc na dosah.

Prudce se zastavila na konci chodby, která ústila do hlavní chodby a opatrně se podívala za roh.

Můj Bože!

V šoku z toho, že znovu vidí vraha, se zajíkla. Lidský démon v šedivé kombinéze a s černou kuklou na hlavě stál před monitorem na stěně připojeným na malou klávesnici. Aby získal přístup do kancelářských prostor, musel každý zaměstnanec, od nejnižších po nejvyšší, vytukat své identifikační číslo do bezpečnostního systému a celý postup zopakovat, když odtud odcházel. Kód aktivoval zámek na odstrašujících ocelových dveřích vedle klávesnice, jimiž se vstupovalo do pracovního zázemí ve čtvrtém poschodí a kterými se rovněž odcházelo. Počítačový systém umožňoval hlídačům muzea sledovat pohyb zaměstnanců.

Edie napadlo, že aby mohl vrah do kancelářských prostor vejít, musel mít platný bezpečnostní kód k odemknutí ocelových dveří.

Jak se k němu proboha dostal?

Na tom teď ale nezáleželo. Jediné, na čem záleželo, bylo vyhnout se ve čtvrtém poschodí setkání s vrahem. Aby se dostala k výtahu, bude muset projít ocelovými dveřmi. Což znamenalo, že bude muset počkat, až odejde. Jakmile opustí budovu, bude moci odejít i ona.

Edie, zvědavá, co to vrah dělá, sledovala jeho obrovitou ruku, jak se s překvapivou obratností blíží ke klávesnici. Ze zkušenosti věděla, že vymačkat pětimístné číslo a odemknout dveře netrvá déle než dvě vteřiny, ale podle jejího odhadu stál vrah před monitorem a klávesnicí už dobré půl minuty.

Tak už konečně vypadni!

„Do prdele!“ slyšela zabijáka zaklít, když vytahoval z náprsní kapsy zápisník a propisku.

Když sledovala, jak si do bločku něco poznamenává, poklesla Edie čelist. Přestože byl monitor moc daleko na to, aby si to mohla ověřit, nabyla podezření, že vrah získal přístup do bezpečnostních záznamů počítače. A pokud tomu tak bylo, znamenalo to, že na monitoru vyskočilo její jméno. Kromě jména tam jistě stálo i datum 1. 12. 08 a čas 13:38:01, kdy prošla dveřmi ve čtvrtém poschodí. A co bylo nejhorší, nebylo tam datum ani čas jejího ODCHODU.

Edie už viděla v televizi dost kriminálek, aby věděla, co to znamená. Co to znamená *pro ni*.

Musí najít nějaký úkryt. Co nejdřív, nejlépe okamžitě.

Vyděšená pomyšlením, že by netvor v šedivé pracovní kombinéze mohl zjistit, kde bydlí, začala pomalu couvat. Pak se dala do běhu chodbou kolem kanceláře s mrtvolou ležící na podlaze, vděčná, že ošklivý kaštanově hnědý koberec tlumí její kroky.

Zahnula vpravo a rozběhla se další chodbou, tentokrát slepou, končící dveřmi s nápisem Depozitář. Uvnitř zřejmě budou police plné krabic, to by mohl být výtečný úkryt.

Ano, mohl, kdyby dveře nebyly uzamčené.

Zklamaně zírala na nedobytné dveře.

Co teď?

Kdyby se jí podařilo dostat se dolů do expozice pro návštěvníky, strhla by ze stěny nějaký vystavený předmět, čímž by okamžitě spustila poplašné zařízení. Metropolitní policie by dorazila do několika minut. Možná i během několika vteřin, pokud by byl hlídkový vůz někde poblíž. Ale aby to mohla udělat, musela by nejprve nějak proklouznout kolem vraha, kolem

toho strašlivého chlapa, který zabil doktora Padghama.

Na to ale neměla dost odvahy, takže tenhle nápad obratem zavrhla a otočila se na patě s mohutným podpatkem. Jakmile to udělala, spatřila jasně červenou ceduli s tučnými bílými písmeny.

NOUZOVÝ POŽÁRNÍ VÝCHOD.

S obnovenou nadějí vyvolanou samotným spatřením slova VÝCHOD spěchala chodbou k přívětivému červenému světlu. Jakmile doběhla ke dveřím, vzala za kliku, stiskla ji a v duchu se připravila na hlasitý vřískot alarmu.

3

„Domnívám se, že Isis je dokonalým ztělesněním moudré ženy. Proto ve svém magickém kruhu vzývám o každém úplňku její moc.“

Caedmon Aisquith pohlédl na potetovanou návštěvnicku s piercingem, která si tiskla k prsům autorem podepsaný výtisk knihy *Odhalená Isis*.

„Zmiňujete se ve své knize taky o rituálech Isis?“

Caedmon krátce zauvažoval o lapidárně zamítavé odpovědi. Jeho američtí čtenáři zjevně patřili do dvou kategorií: erudovaných a hloupých. Na tom však nezáleželo, protože od své nakladatelky, která s přísnou autoritou ředitelky anglické školy přihlížela, dostal příkaz, aby vážně odpovídal na všechny otázky, jakkoli nesmyslné či přímo idiotské. Zvláště pak když si tazatel koupí výtisk jeho knihy.

Caedmon nasadil pozorný a přemýšlivý výraz. „Obávám se, že v textu se žádnými magickými rituály detailně nezabývám. Máte však naprostou pravdu v tom, že Isis, stejně jako její řecký protějšek Sofie reprezentuje moudrost ve všech jejích nesčetných podobách.“

Po této opatrné odpovědi Caedmon poděkoval mladé ženě za její zájem o starověká mystéria a s úsměvem ji opustil. Jako muž, který měl rád soukromí, se v roli autora předhozeného veřejnosti vůbec necítil dobře,

a zjišťoval, že podepisování knih doprovázené úsměvy a pozdravy je únavným procvičováním pokyvování hlavou, což byl druh umění, které nikdy tak docela nezvládl.

Z levného šampaňského ho bolelo břicho a obličejové svaly ho bolely z nuceného úsměvu, který nasadil při vstupu do knihkupectví, takže se mu nesmírně ulevilo, když se jeho mobilní telefon jemně rozvibroval. Příchozí hovor byl výtečnou záminkou, aby se obrátil zády k tlachající skupině nacpané do malého prostoru Dupont Books. Aby zmírnil nelibost své nakladatelky, zvedl mobil nad hlavu a pak si ho přiložil k levému uchu, aby mlčky naznačil, že potřebuje vzít hovor. Byla to poslední štace turné po dvanácti městech a Caedmon se už těšil, až se vrátí ke své tiché monotónní vědecké práci.

„Haló?“ řekl s obvyklým hloupým pocitem, že mluví do prázdna.

„Caedmon Aisquith?“

Zdvořile opravil ohavně zkomolenou výslovnost svého jména a zeptal se: „Kdo volá?“

Po otázce však přišlo dlouhé mlčení, následované zřetelným cvaknutím ukončeného hovoru.

„Zatraceně,“ zamumlal tiše Caedmon a odtáhl mobil od ucha. Chlupy na zátylku měl zježené. Jen tak někomu svoje číslo nedával. Náhle měl nepříjemný pocit, že ho sleduje někdo, kdo nemá zájem diskutovat o lidových tradicích starověku nebo si jen tak nezávazně popovídat. Otočil se. Pomalu a klidně. Jako člověk, který se nemá čeho obávat.

Pouze on věděl, že tahle póza je nehorázná lež.

Se zakořeněnou drezúrou získanou během jedenácti let působení v tajné službě Jejího Veličenstva se klidně rozhlížel po knihkupectví a hledal obličej, který